

quod impossibile sit numerum, ac magnitudines separatas esse. Præterea, quod ipsi primi de numeris discordant, signum est, ipsas res, cum non sint veræ, ipsis præbere confusionem. Quidam enim, qui mathematica tantum faciunt præter sensibilia, eum vident difficultatem, atque fictionem circa species, destiterunt à numero ideali, ac mathematicum fecerunt. Quidam vero, cum species simul, & numeros facere vellent, neque viderent quoniam modo si quis hæc principia ponat, mathematicus numerus præter idealem esset, eundem idealem, ac mathematicum numerum fecerunt ratione. Quia autem opere sublatus est mathematicus, proprias profecto, & non mathematicas suppositiones dicunt. Qui vero primus species, & numerus esse posuit, species, & mathematica esse, rationabiliter separavit: quare accidit omnes secundum quid rectè dicere, omnino vero non rectè. Ac ipsi etiam fatentur non eadem, sed contraria dicentes: causa vero est, quod suppositiones, atque principia falsa sunt. Difficile autem est (vt ait Epicharmus) ex non bene præsuppositis, bene dicere. Cum primum enim aliquid dicitur, confestim apparet non bene dictum. Sed de numeris quidem sufficientiant, quæ dubitata, & quæ determinata sunt: cuiusque nanque persuasum est, magis ei ex pluribus persuasum fuerit: vt autem illi persuadeatur, cui non est persuasum, nihil magis. De primis vero principiis, primisque causis, & elementis, quæcunque quidem dicunt, qui de sola sensibili substantia determinat, quædam in naturalibus dicta sunt, quædam non sunt præsentis scientiæ. Quæcunque vero aiunt, qui dicunt præter sensibiles esse alias substantias, consequens est dictis speculari. Cum igitur quidã ideas, ac numeros tales esse dicat, elementaq. corû, elemèta, principiaq. entium esse, considerandû de his, quid, & quonã modo dicunt. Verum qui numeros tantum, & hos mathematicos faciunt, posterius examinandi sunt. Eorum autè, qui ponunt ideas, simul quispiã & modum profecto viderit, & dubitatione, quæ de eis fit: simul nanq. vniuersales substantias faciunt ideas, & rursus vt separatas, & singularem hæc vero quod non coniungant, dubitatum esse prius. Causa vero eis, quæ vniuersales ideas dicunt, vt eas in idem coniungant, fuit, quia sensibilibus non faciebant easdem substantias. Singularia etenim, quæ in sensibilibus fluere putabant,

A ὅτι ἀδύνατον εἶναι τὸ ἀριθμὸν καὶ τὰ μεγέθη χωριστά. ἔπειτα τὸ διαφανεῖν τοῦ περὶ τοὺς ἀριθμοὺς, σημαίνει, ὅτι τὰ μαθηματικά ταῦτα εἰς ὄντα δὴσθη, παρέχῃ τινὶ ταραχῇ αὐτοῖς. οἱ μὲν γὰρ τὰ μαθηματικά μόνον ποιοῦντες παρὰ τὰ αἰσθητὰ, ὁρῶντες ἅπερ τὰ εἰδητὰ διεχέρονται καὶ πλάσσονται, ἀπὸ τῆς εἰδητικῆς ἀριθμοῦ, καὶ τῆς μαθηματικῆς ἐπινοίας.

B οἱ δὲ τὰ εἰδη βουλομένοι ἅμα καὶ ἀριθμοὺς ποιεῖν, οὐχ ὁρῶντες ὅτι εἰ τὰς ἀρχὰς τις ταύτας δῆσεται, πῶς ἔσται ὁ μαθηματικὸς ἀριθμὸς παρὰ τὸν εἰδητικόν, τὸν αὐτὸν εἰδητικόν καὶ μαθηματικόν ἐποίησεν ἀριθμὸν τῶν λόγων ἢ περὶ ἔργου γὰρ ἀνήρτηται ὁ μαθηματικὸς ἰδέας γὰρ καὶ οὐ μαθηματικὰς ὑποθέσεις λέγουσιν: ὁ δὲ περὶ τοὺς θεμελίους τὰ εἰδητὰ, καὶ ἀριθμοὺς, τὰ εἰδητὰ καὶ τὰ μαθηματικά εἶναι ὁμοίους ἐχώρησεν. ὥστε πάντα συμβαίνει καὶ μὴ τὴν λέξιν ὁρῶντες, ὅπως εἰς ὁμοίους, καὶ αὐτοὶ δὲ ὁμοιοῦσιν εἰς ταῦτα λέγοντες, δὴ τὰ εἰδητὰ αἰσθητὰ, ὅτι ἐκ ὑποθέσεως καὶ ἀρχῆς φασὶ εἶναι. χεῖρον δὲ ἐν μὴ καλῶς ἐχόντων λέξιν καλῶς, καὶ ἐπιπλάσσειν. ἀρτίως τε γὰρ λέγεται, καὶ ὁμοίους φάσκειν οὐ καλῶς ἔχοντα δὴ τὰ περὶ τῶν ἀριθμῶν, ἵκανα τὰ διηγορημένα καὶ διακριμένα. μάλλον γὰρ αἰεὶ ἐκ πλείονος ἐπιπεριδείν τις πεπεισμένος. περὶ δὲ τὸ περιδεῖν μὴ πεπεισμένος, οὐδὲν μάλλον. περὶ δὲ τῶν περὶ τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν περὶ τῶν αἰτιῶν καὶ στοιχείων, ὅτι μὴ λέγουσιν ὅτι περὶ μόνους τῆς αἰσθητῆς ἐπίσεως διορίζοντες, τὰ μὴ ἐν τοῖς περὶ φύσεως εἰρηται, τὰ δὲ αἰεὶ ἔστι μὴ ἀδύνατον τῆς γνώσεως ὅτι οἱ φάσκοντες εἶναι παρὰ τὰς αἰσθητάς, ἐτίθεσθαι οὐσίας ἐχόμενον ὅτι θεωρησάμενοι εἰρημύων. ἐπεὶ οὐκ ἔστι πῶς τοιαύτως εἶναι τὰς ἰδέας, καὶ τῶν ἀριθμῶν, καὶ τὰ τούτων στοιχεία τῶν ὄντων εἶναι στοιχεία καὶ ἀρχαί, συνεπέθον περὶ τούτων, τί λέγουσιν, καὶ πῶς λέγουσιν. αἱ μὲν οὐκ ἀριθμοὺς ποιοῦντες μόνους, καὶ τοὺς μαθηματικούς, ὕστερον ὅταν συνεπέθον τῶν ἰδέων ὅτι τὰς ἰδέας λέγοντων, ἅμα τῶν τε ἔθων θεωρησάμενοι αὐτῶν, καὶ τῶν ὁμοίων ἅπερ περὶ αὐτῶν ἅμα γὰρ κενότατος τῶν ἐπίσεως πεπεισῆσθαι ἰδέας, καὶ πάλιν ὡς χωριστάς καὶ τὰ κατὰ ἑκάστην ταῦτα εἶναι ὅτι ἐκ ἐνδεχόμενῶν διηγορησάμενοι κενότερον. αἰσθητῶν δὲ τῶν συνάψαι ταῦτα εἰς ταῦτ' ὅτι λέγουσιν τὰς ἰδέας κενότατος, ὅτι αἰεὶ ἐκ τῶν αἰσθητῶν κενότατος ἵνα ἐνομιζόν, καὶ μὴ εἶναι